

Ola Haugejorden

Ola Haugejorden døde 28. februar 2012 etter en kort tids sykdom, nær 78 år gammel. En pioner i samfunnsodontologi ved fakultetet i Bergen er med det gått bort.

Ola Haugejorden tok sin tannlegeeksamen ved Universitetet i Glasgow i Scotland i 1961 og tilleggskurs ved Det odontologiske fakultet i Oslo samme år. Så fullførte han sin verneplikt som militærtannlege fra 1962–63 og arbeidet deretter i Folketannrøkta på Norderhov i Ringerike og i deltidsstilling som privat praktiserende tannlege fram til 1969.

Han valgte å reise til Royal College of Surgeons i England for å studere Dental Public Health (samfunnsodontologi) i 1970. Så fikk han et stipend ved The London Hospital Medical College Dental School ved University of London i Storbritannia og tok sin doktorgrad i 1974 med tittelen «A study of the methods of radiographic diagnosis of dental caries in epidemiological investigations». Tilbake i hjemlandet arbeidet han i perioden 1974–76 som konsulent i Helsedirektoratet og i 1976–80 som førsteamanuensis ved Institutt for samfunnsodontologi ved Det odontologiske fakultet i Oslo, samt at han var kursleder for samfunnsodontologiske fag ved Nordiska hälsovårdshøgskolan i Göteborg fra 1975 til 1982.

I 1980 kom han til Det odontologiske fakultetet i Bergen i forbindelse med et

nyopprettet professorat ved Institutt for samfunnsodontologi. Han skulle bygge opp fagområdet som leder for institutt for samfunnsodontologi hvor tannpleierutdanningen og pasientmottak også var ansvarsområder.

Han var leder for komiteen som laget ny studieplan for odontologistudiet først i 1981 og senere i 1995. Han fikk forankret fagfeltet samfunnsodontologi i studieplanen og faget fikk egen eksamen for kull 1980–85 på nest siste studieår. Han utviklet et kompendium for studenter i tannpleie og odontologi og tidlig på nitti-tallet startet han en utplassering i Den offentlige tannhelse-tjenesten. Ideen var å knytte teori i faget samfunnsodontologi med praksis i yrkesfeltet slik at studentene lettere kunne forstå betydningen av denne kunnskapen.

Så i 1995 ble Praksisstudiet studieplanfestet, og fagområdet har siden hatt ansvaret for den delen av studiet. Som et ledd i å utvikle faget videre ledet han fra midten av 80-tallet også en ettårig videreutdanning i samfunnsodontologi ved fakultetet i Bergen. Denne videreutdanningen hadde fokus på ledelsesteori, ledelse, organisasjon og forskningsmetode. Som foreleser var han alltid godt forberedt og oppdatert. Hans engasjement for faget og grundig kunnskap gjorde ham til en godt likt foreleser. Mange tidligere studenter har gitt tilbakemelding om at det først var når man startet sin yrkeskarriere at man forstod rekkevidden av fagfeltet samfunnsodontologi.

Som forsker hadde han godt utviklet de viktige egenskaper en forsker bør ha, nemlig nysgjerrighet og nøyaktighet, og et klart blikk for konsistens og kunnskap. Dette resulterte i langt over hundre publiserte artikler i anerkjente internasjonale tidsskrift innen tema som oral epidemiologi, forebyggende tannhelse og helsetjenesteforskning, i tillegg til mange artikler også i norske og nordiske tidsskrift. Hans interesse for og evne til å uttrykke seg klart og entydig gjorde at han i 1997 mottok prisen for beste publiserte artikkel av

International Association of Dental Research (IADR). Han veiledet også mange stipendiater til doktorgrad og i de senere årene også internasjonale mastergrads- og PhD-studenter. Unge forskeres faglige problemstillinger opptok og interesserte ham og der var alltid tid til en prat.

Ola var kunnskapsrik, men evnet også å være åpen for andres meninger og innspill. Det å diskutere faglig med ham var utrolig positivt, man kunne kaste ut en idé eller påstand og den ble alltid mottatt og håndtert på en konstruktiv måte. Selv etter han ble pensjonist i en alder av 70 år og valgte å flytte til Drammen var han aktiv faglig og bidro til publisering av flere artikler og utvikling av forskningsprosjekter. Det var ikke bare hjernen som ble holdt i aktivitet med faglig og kulturelt lesestoff, Ola var en aktiv jogger og hvis været ikke tillot en løpetur i Isdalen ble trimsykkelen på loftet daglig benyttet.

Vi som har vært nære kollegaer av Ola gjennom mange år, satte stor pris på samarbeidet med ham og det vennskap som utviklet seg. Han tilhørte en mennesketype som blir mer og mer sjelden i vår tid: det stillferdige mennesket med høy grad av integritet som ikke søker å fremheve sine egne prestasjoner. I ettertid er det lett å se hvilket omfang og hvilken betydning hans arbeid fikk på en rekke felter. Vi vil alltid minnes ham for hans engasjement, åpenhet overfor sine kollegaer og studenter og ikke minst faglige dyktighet.

Våre tanker går til hans kone, som også var en faglig støttespiller, og til øvrige familie.

Kanskje disse ord fra en ukjent forfatter kan være til ettertanke: «Ingen er med oss for alltid, tiden forsvinner så fort, men minnene får vi beholde til lindring når savnet er stort».

På vegne av venner og kollegaer ved Institutt for klinisk odontologi, Det medisinske-odontologiske fakultet i Bergen.

Kristin S. Klock